

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie : H. Künzel, F. van Willigen en D. van Weerlee
Redactie-adres : F. van Willigen, Jekerstraat 71''''

No. 38

februari

1960

NETTY MEIJER OVERLEDEN.

Hoe moet je schrijven over iemand die je goed hebt gekend ? Je herinneringen zijn woordeloos. En een beschouwing wordt niet gevraagd. Wat dan ? Kun je iemand, zoals die was, in een paar zinnen zomaar herdenken ? Dat kan niet. Dat kan niemand. Je kunt gaan zitten denken. Je eigen indrukken weergeven, Dat is het enige.

Zoals haar persoonlijkheid altijd in het oog viel....zo was haar entree in de Olofspoort. Oktober 1957. Een rumoerige en enthousiaste kennismakingstijd. Vermoeiende en plezierige dagen. De nachtelijke beraadslagingen van de K.L.K. De slavenopstand. De malle tocht door het Amsterdamse Bos. Later de spectaculaire oprichting van Hubris. En Netty was er bij. Netty was overal bij. Gesticulerend. Discussiërend. Steeds temidden van een groep snelgemaakte vrienden. Geen verenigingsprobleem waarover ze niet binnen korte tijd meepraatte. Geen onderwerp ter sprake of ze had haar zienswijze. Geen ledenvergadering na de inauguratie waar ze ontbrak. En geen feest of ze was er, jivend of small-talk'end. Haast zou men de indruk krijgen dat ze onnadenkend haar leven doorrende van de ene afspraak naar de andere. Dat was niet zo. Menigeen wist hoe ze intens met anderen meeleeftde en probeerde te helpen. Haar vrienden raadgaf. Hen uitvloekte soms. Weinigen wisten van haar eigen neerslachtige buien. Haar her-

inneringen aan de oorlog. Ze kende teleurstellingen, zoals iedereen ze kent. De onzekerheid en de angst. Maar ook de levenswijsheid. De rauwe van Bert Brecht, en de fijnzinnige van de Jiddische mopjes. De ironie. De zelfspot... Het gekke verhaal van de kamers die ze gehuurd had na een al te fors borreluur. En haar gewoonte elke week een 'damesblad' te kopen om stiekum in bed te lezen...en dat dan weer aan iedereen te vertellen. En wie kon zó de nonchalance spelen, waarmee ze voortdurend vrienden in haar huis uitnodigde ? Je trof er altijd mensen. Debatterend. Gedichten lezend of luisterend naar muziek. Eten. Problemen oplossend of schepend. Of gewoon maar lui bij zwarte koffie en de kachel.

Persoonlijke herinneringen. Het zijn altijd maar indrukken. Je zou zoveel kunnen uitweiden. Over haar verdiensten als verenigingslid. Over het verlies. Over het gevoel van gemis. Maar waartoe ? Zijzelf zou al niet meer geluisterd hebben. Had intussen al nieuwe plannen bedacht. Had al zitten wippen op haar stoel. Om zelf aan het woord te komen. Had haar eeuwig afzakkende bril (ze kwam er niet toe die te laten maken) heen en weer geschoven. Of had iets gekks gezegd. Of juist iets wat de kern raakte. Dat wist je nooit met Netty.

En nu is ze, na haar lange ziekte, voorgoed weg.
Dat is moeilijk te geloven.
Een mens, een goede vriendin, is zomaar weg.
Een leven houdt zomaar op.
Ik weet niet wat je hier uit moet leren.

E.V.

le brouillard matinal voile la ville
et remué doucement par le vent,
autour des maisons comme des îles
flotte lentement ce trouble océan

les arbres tendent leurs cornes fourchues
nulle feuille jaune ne frémit
là-bas, un symbole au coin d'une rue :
un réverbère, seul signe de vie

je sens le brouillard qui s'intensifie
(la ville somnole, la ville dort)
je suis figée dans un grand chaos gris
peut-être que le soleil est déjà mort.

sonja pos